

Sygn. akt II AKa 207/19

Lublin, dnia 9 grudnia 2019 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Jacek Michalski (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Beata Siewielec SA Leszek Pietraszko
Protokolant	st. sekretarz sądowy Anna Kijak

przy udziale prokuratora Marcina Kwiatkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2019 roku

sprawy:

1. **M. G.**, syna M. i B. z domu P., urodzonego (...) roku w R.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

2. **R. T.**, syna S. i M. z domu O., urodzonego (...) w P.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i in.

3. **E. K.z domu** D., córki T. i S. z domu D., urodzonej (...) w L.

oskarżonej z art. 291 § 1 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 14 marca 2019 roku, sygn. akt II K 50/18

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. N. i adw. P. W., prowadzących Kancelarie Adwokackie w R., kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym odpowiednio oskarżonym M. G. i R. T. oraz na rzecz adw. A. K., prowadzącego Kancelarię Adwokacką w K., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej E.K.z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 150, 30 (sto pięćdziesiąt złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów dojazdu;

III. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa;

IV. określa, że koszty procesu za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej apelacji prokuratora ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 207/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 14 marca 2019 roku, sygnatura akt II K 50/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	ad. Ia obraza przepisów prawa procesowego mająca istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia a to art. 4, 7, 410, 424§1 pkt.1 k.p.k. przez naruszenie zasady obiektywizmu i dokonanie ustaleń faktycznych w sposób naruszający zasady prawidłowego rozumowania a przejawiający się w czynieniu ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonej bez oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

ad. I b obraza przepisów prawa procesowego mająca istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia a to art. 7 w zw. z art. 4 k.p.k. przez dokonanie fragmentarycznej i powierzchownej oceny dowodów z wyjaśnień oskarżonej E.K.złożonych w toku postępowania przed sądem I instancji, w tym przyczyn złożenia wyjaśnień obciążających oskarżoną na etapie postępowania przygotowawczego, a w konsekwencji obdarzenia wiara wyjaśnień oskarżonej złożonych w toku śledztwa;

ad I c obraza przepisów prawa procesowego mająca istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia a to art. 7 w zw. z art. 4 k.p.k. przez dokonanie rażąco nieobiektywnej, dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, wynikającej z posłużenia się w tych ocenach niedopuszczalnym wnioskowaniem redukcyjnym , w tym dokonanie powierzchownej oceny zeznań świadków : U. J., S. K. K. N. a także wyjaśnień oskarżonego M. G.;

ad I d obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia a mianowicie art. 193§1 w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366§1 k.p.k. przez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu złotnictwa i jubilerstwa na okoliczność wyceny wyrobów jubilerskich;

ad II błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mogący mieć wpływ na treść orzeczenia polegający na :

a) bezpodstawnym przyjęciu, że przyznanie przez oskarżoną , że widziała ona , iż wyroby jubilerskie posiadały metki z cenami świadczyło, iż miała świadomość,

że są to przedmioty pochodzące z przestępstwa;

b) błędnym przyjęciu, że wartość wyrobów jubilerskich przewyższała 500 złotych;

c) błędnym przyjęciu, że słoik z marihuaną należał do oskarżonej E.K., gdy był on własnością byłego konkubenta oskarżonej - S. K.;

d) ustaleniu w oparciu o nieprawidłową ocenę dowodów, że oskarżona E.K. dokonała zarzucanych jej czynów, wyczerpujących dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 18§3 k.k. w zw. z art. 62 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

e) błędnym przyjęciu, iż oskarżona E.K. działała w warunkach powrotu do przestępstwa, podczas gdy poprzednie skazanie uległo zatarciu wobec wykonania przez oskarżoną środka karnego przepadku korzyści majątkowej;

III rażąca niewspółmierność (surowość) kar jednostkowych wymierzonych wobec oskarżonej za przypisane jej w wyroku czyny, a w konsekwencji powyższego rażąca niewspółmierność kary łącznej - do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów, rodzaju i rozmiaru ich ujemnych następstw, właściwości i warunków osobistych oskarżonej, podczas gdy okoliczności sprawy nie uzasadniają orzeczenia wobec oskarżonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>ad. I a zarzut ogólnikowy i oczywiście niesłuszny - sąd I instancji w pisemnych motywach wskazał dowody w oparciu o które dokonywał ustaleń faktycznych dotyczących sprawstwa oskarżonej E. K.w zakresie przypisanych jej czynów jak chociażby wyjaśnienia samej E.K.składane w trakcie postępowania przygotowawczego czy też zeznania świadka S. K.;</p> <p>ad I b zarzut całkowicie niezasadny - Sąd Okręgowy w Radomiu w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia w sposób szczegółowy a nawet drobiazgowy dokonał analizy wyjaśnień oskarżonej E. K.w kontekście zmian zachodzących w ich treści i chronologii ich składania (k - 3089v-3092). Sąd ten wskazał którym wyjaśnieniom oskarżonej E.K.daje wiarę i w jakiej części a którym przymiotu wiarygodności odmawia i stanowisko swe jasno i precyzyjnie uzasadnił wskazując między innymi na szczegółowość wyjaśnień oskarżonej w postępowaniu przygotowawczym, ich częściową samorzutność oraz zgodność z innymi dowodami zebranymi w sprawie. Sąd ten przy ocenie wyjaśnień oskarżonej miał na uwadze jej zarzuty dotyczące okoliczności składania przez nią wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym i dokonał ich oceny (k - 3089v-3090). Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełnił podzielił ocenę tego dowodu dokonaną przez Sąd Okręgowy w Radomiu - wobec jej szczegółowości nie ma potrzeby dodatkowego odniesienia się do jej treści;</p>	

ad I c zarzut ten jest oczywiście bezzasadny. Abstrahując od wcześniej wskazanego faktu , iż oskarżona E. K.składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym , przyznała się do popełnienia przypisanych jej czynów brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania oceny dowodów w postaci zeznań świadków : U. J., K. N. czy też S. K. oraz wyjaśnień oskarżonego M. G. dokonanej przez Sąd Okręgowy w Radomiu. Sąd ten dokonał analizy wyjaśnień oskarżonego M. G. a także R. T. odnośnie zakupów środków odurzających od E. K.jak również nabycia przez nią wyrobów ze srebra i złota pochodzących z przestępstwa oraz jej pomocy w ich zbyciu. Również analizował zeznania świadków U. J. jak i K. N. i S. K.. Wszystkie te dowody ocenił zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego we wzajemnym powiązaniu oraz w powiązaniu z wyjaśnieniami E. K.(pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia k - 3085-3092). Nie sposób dopatrzeć się jakiegokolwiek błędu w ocenie tychże dowodów co sugeruje autor apelacji. Zauważyć należy , iż zeznania świadka S. K. wskazywały takie szczegóły jak miejsce przechowywania przez E. K.środków odurzających co znalazło potwierdzenie w wyjaśnieniach samej oskarżonej składanych w postępowaniu przygotowawczym podobnie jak fakty transakcji środków odurzających z E.K.podawane przez oskarżonych M. G. i R. T.;

ad I d zarzut jest całkowicie bezzasadny. Przed odniesieniem się do meritum postawionego zarzutu, zauważyć należy, iż model polskiego postępowania karnego

wymaga aktywności stron w zgłaszaniu wniosków dowodowych (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2017 roku w sprawie III KK 447/17 - Lex nr 2417599) natomiast działanie w tym zakresie przez sąd z urzędu jest ograniczone li tylko do przypadków ściśle określonych. Sąd Apelacyjny w Lublinie reprezentuje pogląd, iż wynikająca z art. 167 k.p.k. powinność dopuszczenia przez sąd dowodów z urzędu, przy braku stosownego wniosku strony, powstaje tylko wtedy, gdy dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych uzależnione jest od przeprowadzenia dowodu o którym sąd powziął informację i którego przeprowadzenie jest w ogóle możliwe. Również w najnowszym orzecznictwie sądowym zauważa się, że w postępowaniu inicjatywę dowodową co do zasady powinny wykazywać strony a organ procesowy podejmuje działania w tym względzie w braku aktywności stron do wyjaśnienia okoliczności faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia zgodnie z zasadą prawdy materialnej (art. 2§2) konieczne jest dopuszczenie i przeprowadzenie określonego dowodu (wyrok Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2017 roku w sprawie Wa 17/16 - Lex nr 2200605).

Bezspornym faktem jest, że ani oskarżona E.K.ani jej obrońca nie składali wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu jubilerstwa i złotnictwa (okoliczność bezsporna). Sąd Okręgowy w Radomiu nie stwierdził by istniała konieczność dopuszczenia dowodu z opinii tego biegłego - dla wyceny biżuterii w sprawie wystarczające są zeznania świadka U. J. - doświadczonego pracownika sklepu jubilerskiego. Sąd Apelacyjny w

Lublinie w pełni podziela to stanowisko.

ad II w przekonaniu sądu odwoławczego nie są zasadne podniesione przez skarżącego zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, które jakoby popełnił Sąd Okręgowy w Lublinie. Podkreślić trzeba, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku lecz powinien zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień, w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd oceniając zebrany materiał dowodowy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach aniżeli te, na których oparł się tenże sąd nie może prowadzić do wniosku, że rzeczywiście sąd ten dopuścił się przy wydaniu wyroku omawianego uchybienia (por. wyrok SA w Krakowie w dnia 9 października 2010 roku w sprawie II AKa 162/10 - Lex nr 852361, wyrok SA w Łodzi z dnia 24 maja 2007 roku w sprawie II AKa 70/07 Lex nr 395961). Zarzut ten mógłby być uznany za zasadny, gdyby oceny i wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadały prawidłowości logicznego rozumowania. Mógłby zatem być skuteczny jedynie w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się sąd orzekający w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. Apelacja obrońcy

oskarżonej E.K.takich wymogów nie spełnia a istota zarzutów sprowadza się do kwestionowania oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji i przedstawieniu własnej, odmiennej ich oceny.

I tak

odnośnie zarzutu zawartego w punkcie II a apelacji stwierdzić należy , że ustalenia sądu I instancji co do świadomości tego , że przedmioty - wyroby jubilerskie co do których pomagała w ich zbyciu pochodzą z przestępstwa wynikają nie tylko z przyznania przez oskarżoną , że widziała na nich metki z cenami lecz w ogóle z przyznania się oskarżonej do popełnienia tego czynu w trakcie wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym , którym sąd dał wiarę (wcześniejsza część uzasadnienia). Fakt , iż wyroby te miały metki jedynie stanowi okoliczność potwierdzającą to ustalenie co do świadomości oskarżonej w tym przedmiocie;

odnośnie zarzutu zawartego w punkcie II b apelacji to stwierdzić należy , iż wartość wyrobów jubilerskich sąd ustalił w oparciu o zeznania U. J. - doświadczonego pracownika sklepu jubilerskiego (wcześniejsza część uzasadnienia). W całości należy też podzielić pogląd zawarty w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku , iż oskarżona E. K.przyjmując część biżuterii na pewien czas i podejmując czynności polegające na wizycie w dwóch punktach skupu takich wyrobów, zrealizowała znamiona przypisanego jej przestępstwa pomagania do zbycia, pomimo, iż część wyrobów oskarżeni G. i T.ostatecznie od niej odebrali (k - 3092);

odnośnie zarzutu zawartego w punkcie II c apelacji podnieść należy , iż ustalenia w tym zakresie sąd I instancji poczynił na podstawie wyjaśnień oskarżonej E. K.składanych w postępowaniu przygotowawczym oraz zeznań świadka S. K.. Oskarżona E. K.w swych wyjaśnieniach w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do popełnienia tego czynu i nie wspominała wówczas, że przedmiotowy słoik z środkami odurzającymi należał do S. K.. Jej wyjaśnienia w tym zakresie korelują z zeznaniami świadka S. K., który zaprzeczył by ten słoik był jego własnością. Wprawdzie oskarżona E.K.w trakcie wyjaśnień w postępowaniu sądowym nie przyznała się do popełnienia tego czynu i zaprzeczyła by słoik ten stanowił jej własność lecz Sąd Okręgowy w Radomiu tym ostatnim wyjaśnieniom nie dał wiary. Tę oceną dowodów Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni akceptuje (wcześniejsza część uzasadnienia);

odnośnie zarzutu zawartego w punkcie II d apelacji to zauważyć należy ,iż faktycznie kwestionuje on ocenę całości dowodów dotyczących przypisanych oskarżonej czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Kwestia oceny dowodów była już omawiana we wcześniejszej części uzasadnienia dlatego w tym miejscu jedynie przypomnieć należy , iż oskarżona E.K.w trakcie postępowania przygotowawczego przyznała się do tych czynów a jej wyjaśnienia w tym przedmiocie znajdują potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie jak chociażby zeznania świadków S. K. , K. N. czy też wyjaśnienia oskarżonego R.

T.. Dodać należy , iż zeznania świadka K. N. , wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej , nie zawierają wewnętrznych sprzeczności , nie dyskwalifikuje ich także fakt , iż o pewnych zdarzeniach wiedziała ona z relacji innych osób , np. oskarżonego M. G.;

odnośnie zarzutu zawartego w punkcie II e apelacji - zarzut ten jest o tyle niezrozumiały , że sąd I instancji nie przypisał oskarżonej E.K.działania w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64 k.k.) w żadnym z przypisanych jej czynów;

jeśli chodzi o zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) kar jednostkowych oraz kary łącznej zawarty w punkcie III apelacji to przede wszystkim zauważyć należy , iż podobnie sformułowany znalazł się w apelacji prokuratora , który z kolei zarzucał sądowi I instancji rażąca łagodność wymierzonych E. K.kar jednostkowych oraz kary łącznej. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny w Lublinie poddał kontroli odwoławczej całość orzeczenia o karze zapadłego wobec E. K.. wskazać trzeba , że - w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie - Sąd Okręgowy w Radomiu przy wymiarze kar jednostkowych E. K.miał na uwadze wszystkie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia w tym zakresie. Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku (uzasadnienie k - 3107v-3108) wskazał okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kar za poszczególne czyny takie jak ilość środków odurzających , przyznanie się E.K.do popełnienia tych czynów , czy też ujawnienie części z nich dobrowolne co stanowiło podstawę zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 60§3 k.k.). Dokonana przez

sąd I instancji ocena i analiza tych okoliczności zasługuje na aprobatę Sądu Apelacyjnego w Lublinie i wobec ich pełności nie wymaga uzupełnienia.

Wymierzone E.K.kary jednostkowe nie rażą swoją surowością - są bowiem orzeczone w dolnych granicach zagrożenia ustawowego a w przypadku jednego z czynów przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary - jak również, wbrew twierdzeniem oskarżyciela, nie są rażąco surowe.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że z rażącą niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzona przez sąd I instancji a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych (wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 1973 roku w sprawie III KR 254/73 - OSNPG 3-4/1974 poz. 51, wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 roku w sprawie II KRN 198/94 - OSN Prok. i Pr. 6/1995 poz. 18). Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby, iż karę wymierzona dotychczas należałoby traktować jako rażąco niewspółmierną, z uwagi na jej surowość lub łagodność. Z taką sytuacją w sprawie niniejszej nie mamy do czynienia.

Jeśli chodzi o orzeczoną wobec E.K.łącznie karę pozbawienia wolności to Sąd Okręgowy w Radomiu orzekając ją na zasadzie

absorpcji brał pod uwagę , jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku (k - 3108v) , bliski okres czasowy popełnionych przestępstw , motywację oskarżonej wynikającą z jej trudnej sytuacji finansowej związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy czynami oskarżonej oraz jej postawę procesową.

Podnieść należy , iż kara pozbawienia wolności może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową zarówno z powodu jej nadmiernej wysokości , jak i z powodu nie orzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania (wyrok Sądu Najwyższego z 9 stycznia 1973 roku w sprawie V KRN 474/72 - OSNKW 6/1973 poz. 76). I właśnie takowy zarzut , tj. nie zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec E. K.podniósł jej obrońca w kontekście rażącej surowości kary. Jest on niezasadny. Sąd Okręgowy w Radomiu w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wyjaśnił , iż nie mógł zastosować tej instytucji wobec E. K.wobec jej karalności wynikającej z niewykonania środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowej (k - 3108v). Fakt ten wynika z informacji zawartej w aktach (k 3018). Skarżący w swej apelacji jak i E. K.na rozprawie przed sądem I instancji (k - 3023) twierdzili, iż oskarżona obowiązek ten wykonała i do zatarcia skazania doszło. Brak jest jednak w aktach sprawy jakiegokolwiek udokumentowania tego faktu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie nie ma to znaczenia w tej sprawie. Nawet bowiem gdyby przyjąć , iż do zatarcia skazania E.K. doszło , to nie byłoby podstaw

do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonej . Zważyć bowiem należy na ilość czynów popełnionych przez oskarżoną i ich charakter. Wymierzenie wobec niej kary z warunkowym zawieszeniem wykonania , zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie , nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec niej celów kary, w szczególności wychowawczych. Kara tak skonstruowana zostałaby odebrana przez oskarżoną jako sygnał bezkarności jej działania , przyzwolenie sądu na tego rodzaju czyny i zamiast zapobiegać popełnianiu przez nią tego rodzaju czynów stanowiłaby swoistą " zachętę " do ich popełniania.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie tak ukształtowana łączna kara izolacyjna wymierzona E.K., spełni swoją funkcję zapobiegawczą zarówno w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej, wzbudzając w oskarżonej poszanowanie dla obowiązującego porządku prawnego jak również uświadamiając jej oraz innym osobom brak pobłażliwości państwa dla tego rodzaju przestępstw.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie wobec oskarżonej kar jednostkowych i kary łącznej łagodniejszego rodzaju, ewentualnie umożliwiającycych zastosowanie wobec E.K.dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary łącznej oraz o jego zastosowanie względem oskarżonej ewentualnie o uchylenie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Orzeczenie w stosunku do oskarżonej E.K.ze wszech miar prawidłowe zarówno w zakresie przypisania jej popełnienia poszczególnych czynów jak i orzeczonych kar oraz kary łącznej - pełna argumentacja zawarta we wcześniejszej części uzasadnienia.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok utrzymany w mocy w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni podzielił stanowisko sądu I instancji w zakresie ustaleń faktycznych dotyczących czynów przypisanych E.K., zastosowania właściwych przepisów prawa materialnego co do	

kwalfikacji prawnej tychże czynów oraz wymierzonych jej kar jednostkowych oraz kary łącznej.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
punkty II - IV	<p>Sąd zwolnił oskarżoną E.K.od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustalił, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa w oparciu o przepis art. 624§1 k.p.k. uznając , iż jej sytuacja materialna nie pozwala na uiszczenie tych należności;</p> <p>rozstrzygnięcie o zasądzeniu na rzecz adw. A. K. wynagrodzenia za obronę oskarżonej E.K.sprawowana z urzędu w postępowaniu odwoławczym uzasadniają przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przed Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu;</p> <p>orzeczenie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej apelacji prokuratora oparto na treści art.636§1 k.p.k.</p>

7. PODPIS
Beata Siewielec Jacek Michalski Leszek Pietraszko

--	--	--